

Trøndelagsutstillingen

40

1977 2016

ARRANGØR

Trøndelag Bildende Kunstnere

ADMINISTRASJON

Trøndelag Senter for Samtidskunst

JURY

Helga Bøe (1. juryering), Kjetil Kausland,
Erlend Leirdal, Ingunn Ystad (2. juryering)

PRODUSENT

Anita Björklund

MONTERING

Daniel Richards

REDAKSJONSKOMITÉ

Märit Aronsson, Lena Johansen, Anita Björklund

TRYKKSAKER

Trykkpartner AS

VISNINGSTEDER

JUBILEUMSUTSTILLING - FORTID MØTER SAMTID

17. september – 9. oktober 2016
Trøndelag Senter for Samtidskunst

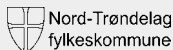
JURYERT HOVEDUTSTILLING

17. september – 9. oktober 2016
Galleri KiT – Kunstakademiet i Trondheim, NTNU

29. oktober – 3. desember 2016
Kunstmuseet Nord-Trøndelag

www.trondelagsutstillingen.no

Vi takker:

KJÆRE UTSTILLERE OG PUBLIKUM!

I år feirer vi at Trøndelagsutstillingen runder 40 år. En moden jubilent med mye erfaring og minner, men som på ingen måte dveler i fortiden. Det er en ønsket utstilling, og vi i Trøndelag Bildende Kunstnere (TBK) jobber kontinuerlig både for å forbedre og styrke den. Målsetningen er å presentere et vidt spekter av kunstneriske uttrykk til publikum hvert år på bredest mulig måte. Trøndelagsutstillingen er en publikumsfavoritt og et kjært bidrag til kunstmiljøet og utstillingsaktiviteten i regionen. Det er en flott mulighet for både uetablerte og etablerte kunstnere til å få vist frem hva de jobber med akkurat nå.

Vi håper at utstillingen i jubileumsåret 2016 vil spre inspirasjon, interesse og entusiasme for samtidskunst blant kunstnere, publikum, politikere og byråkrater. En stor takk til alle dere som har søkt på årets utstilling. Vi oppfordrer alle til å fortsette med å sende inn sine bidrag, for å sikre at et mangfold av kunstneriske uttrykk også kan presenteres på fremtidige utstillinger.

En annen 40 års jubilent er Trøndelag Senter for Samtidskunst (TSSK). Gratulerer!

Mens TBK sikrer utstillingens kunstfaglig kvalitet gjennom fagfeljuryen valgt på årsmøte har TSSK det administrative og praktiske ansvaret for gjennomføring av utstillingen. Slik har det vært fra starten i 1976, dette samarbeidet fungerer godt og vil fortsetter i årene som kommer.

Som ett av flere kunstsenter i Norge ble TSSK opprettet i 1976. Opprinnelig var dette en forsøksordning og et resultat av kunstnernes forhandlinger med staten om å få egne kunstnerstyrte institusjoner for kunstformidling. Igjen som motvekt til offentlige museer,

kunstforeninger og gallerier, hvor kunstnerne selv hadde liten eller ingen innflytelse. Kunstneraksjonen på 70-tallet var i stor grad med på å starte og forme de kunstnerstyrte ordninger med blant annet regionale utstillinger, stipendordninger og kunstsentre som vi fremdeles har i dag.

Ved å stå sammen og kjempe for felles interesser får man gjennomslag på politisk nivå for viktige grep og retninger. Grep som gjør det mulig å jobbe som profesjonell billedkunstner i Norge, nettopp fordi det frie kunstneriske uttrykk står sterkt og det kommersielle markedet ikke styrer hvilken utvikling og tendenser kunstproduksjon skal ha.

Det er viktig at vi står sammen og arbeider for felles interesser fordi vårt fagfelt er sammensatt av individualister. Selv om vi på samme tid er både kollegaer og konkurrenter er vi alle tjent med at de grunnleggende vilkårene og mulighetene i feltet er gode.

I likhet med hovedorganisasjon Norske Billedkunstnere (NBK) jobber også TBK for å ivareta medlemmenes faglige, ideelle, økonomiske og sosiale rettigheter og interesser. TBK arbeider med å sikre den regionale forankringen og å synliggjøre kunst og kunstneres betydning og verdi i samfunnet. Kunstneriske arbeidsmetoder, kompetanse, engasjement og erfaring har alltid vært en ressurs med nytteverdi langt utover det kunstfaglige feltet.

TBK ønsker en kontinuerlig dialog med fylker og kommuner, slik at de søker råd hos vårt fagfelt i kunstpolitiske spørsmål. Vi vil skape forståelse for hvor positivt det er at kunstnere etablerer seg i regionen, både for kortere eller lengre perioder. Ved å opprette og utvikle eksisterende stipendordninger, utlyse midler til prosjekt-

støtte, tilby gode atelierordninger og følge utstillingsavtalen, legger det offentlige grunnlag for høy aktivitet og produksjon blant yngre og eldre billedkunstnere.

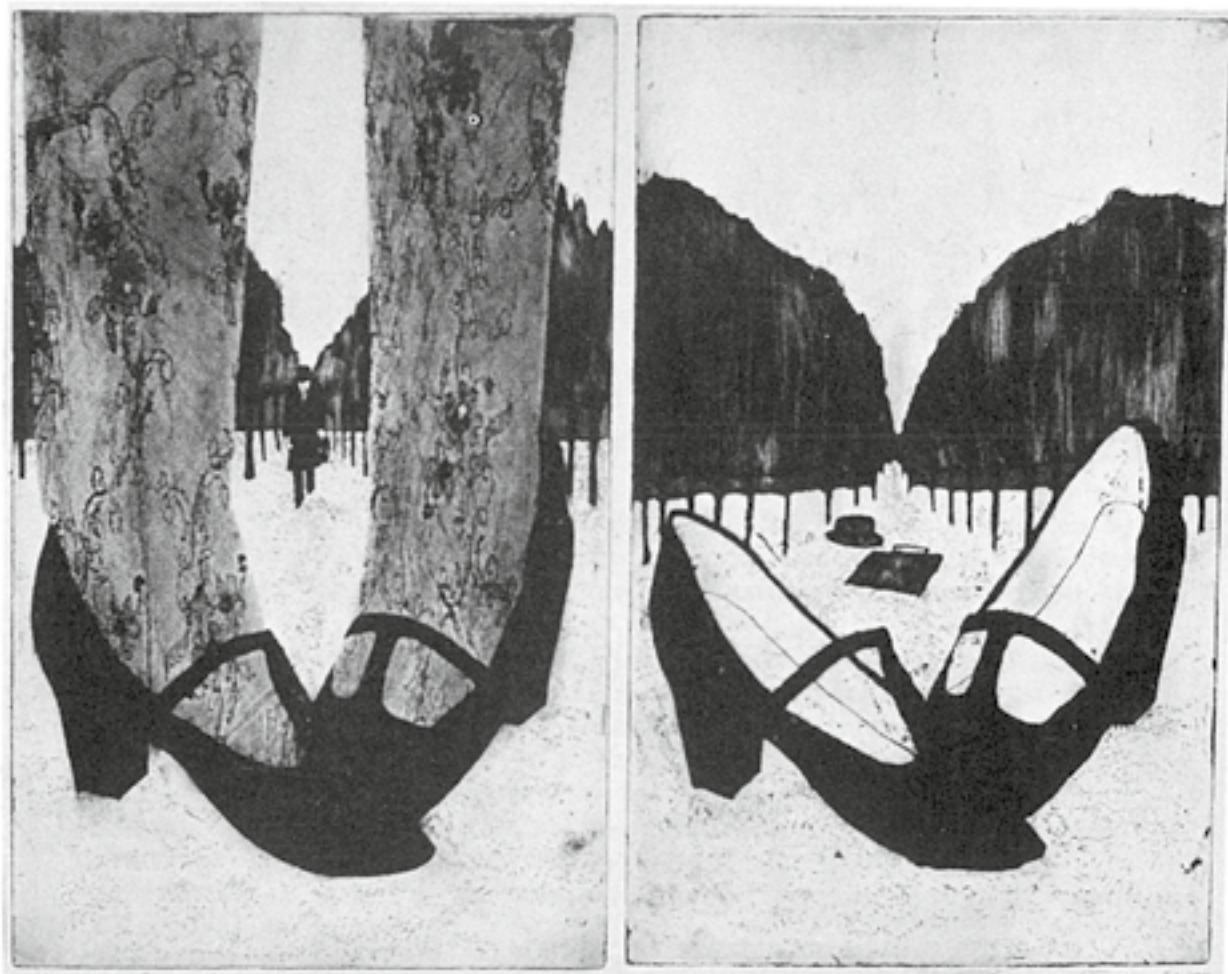
Trøndelagsutstillingen er også ett av TBK sine bidrag i arbeidet med å synliggjøre kunst og kunstnere for samfunnet. Ved å vise frem det som rører seg på den Trønderske kunstscenen, ønsker vi å skape økt interesse for samtidskunst og kunstnere blant publikum. Trøndelagsutstillingen er ikke minst en mulighet den enkelte kunstner har til å utvikle sitt eget kunstnerskap. Gjennom utstillingsvederlag og mulighet for tildeling av ulike priser gir deltakelse også et økonomisk tilskudd.

Årets utstilling er todelt. I tillegg til den juryerte delen, har juryen valgt å invitere seks yngre kunstnere til å produsere nye arbeider, med utgangspunkt i tidligere antatte verk. En dialog mellom fortid og samtid.

Trøndelagsutstillingen er en gruppeutstilling hvor enkeltkunstnerne og de enkelte verkene vektlegges. Samtidig er dialogen mellom verkene, utstillingens ulike deler i samhandling det som skaper dens tyngde og helhet. Samlet gir enkeltverkene utstillingen styrke, kontinuitet og gjør den dynamisk, gang på gang.

Gratulerer med 40 års standhaftighet!

*Med hilsen fra
Ellen Sofie Griegel
Styreleder
Trøndelag Bildende Kunstnere*

TRØNDELAGSUTSTILLINGEN
1977

Den første Trøndelagsutstillingen som åpnet i Trondhjems Kunstforening 14. april 1977 var en stor begivenhet som betydde mye for kunstnerne i landsdelen. Juryen hadde valgt ut 60 verk av 44 kunstnere, hvorav 15 malere, 9 skulptører, 17 tegnere/grafikere og 3 tekstilkunstnere. Blant deltagerne var Håkon Bleken, Inger Sitter, Tone Thiis Schjetne, Kristoffer Leirdal og Mette Handberg, for å nevne noen.

TRØNDELAGSUTSTILLINGEN 1977

Den første Trøndelagsutstillingen er en begivenhet både for landsdelen og for Trøndelag Kunstnersentrum/Trøndelag Bildende Kunstnere som administrerer utstillingen. Det ligger mange år og mange dagsverk bakom før tanken ble en realitet. —

I likhet med Vestlandsutstillingen, Nord-Norsken og Sørlandsutstillingen, er også Trøndelagsutstillingen statsstøttet og ment som en årlig vandreutstilling.

Utstillingen vil vanligvis åpne i Trondhjems Kunstforening, men kan skifte utgangspunkt og reiserute fra år til år. Det bør være et mål å kunne tilby Trøndelagsutstillingen til steder som fra før har få tilbud av billedkunst.

Denne utstillingen vil derfor være et viktig ledd i desentraliseringen av kulturtilbudene, — i likhet med Riksteatret og Rikskonsertene.

Utstillingen er juryert av en landsomfattende jury, sammensatt av kunstnere fra 4 forskjellige landsdeler.

Vi håper at utstillingen vil vekke interesse — og gjerne debatt. — Likegyldigheten er kunstens verste uvenn. —

Trondheim 28. mars 1977

Styret i TRØNDELAG BILDENDE KUNSTNERE 76/77

Roar Wold

Erik Høiem

Kristofer Leirdal

Geir Aanvik

Liv Elin Trygstad

JURYEN

har bestått av

Billedhoggeren Arild Bergstrøm

Veversken Nina Gjeltnand

Maleren Bjørn Krogstad

Grafikeren Ove Stokstad

Maleren Ivar Vatne

SANS FOR SALTSTENGER

av Hilde Tørdal, styreleder i Norske Billedkunstnere (NBK)

I vår da jeg var på utstillingsåpning i Trondheim, oppsto en fin liten diskusjon om saltstengenes betydning for interessen av samtidskunst. Vi var enige om at visse remedier må til for å lokke publikum, selv på de beste utstillinger. Og for de som ikke drikker vin står saltstengene høyt i kurs, når mamma eller pappa drar deg med på utstilling.

Landsdelsutstillingene ble etablert for å få kunsten ut til folket. Hvert år har de turnert rundt i Norge og skapt faste møtepunkter mellom publikum og norsk samtidskunst. Landsdelsutstillingene er også bærere av en lang og stolt tradisjon, gjennom å være et nåløyne til anerkjennelse fra fagmiljøet selv. Utstillingen har i generasjoner vært en inngangsportale, som har ført debuterende kunstnere inn blant de etablertes rekker.

Jeg vil gratulere Trøndelagsutstillingen med 40-års jubileet og takke Trøndelag Bildende Kunstnere og Trøndelag Senter for Samtidskunst for deres gode innsats og innbyrdes samarbeid gjennom årene, og for en stadig revitalisering av utstillingen i takt med tidens krav. Det er flott å se arbeidet nedlagt på nye hjemmesider og profesjonaliseringen som er gjort de siste årene i form av grep for å bedre presentasjonen av kunsten på turné, på kunstens egne premisser. Utstillingsformatet er, som det alltid bør være, oppe til diskusjon.

Impulser fra Paris-avantgarden

Trøndelagsutstillingen er en av de fem landsdelsutstillingene vi har, hvor de andre er Vestlandsutstillingen, Nordnorsken, Sørlandsutstillingen og Østlandsutstillingen. Utstillingene er skodd over samme lest som Høstutstillingen; en større gruppeutstilling som tar tempen på hva som rører seg i norsk kunstliv akkurat nå; hvor

fri innsendelsesrett og fagfellelvurdering står helt sentralt for utstillingsformatet. Fagfellelvurdering betyr at juryen består av fagfeller, altså andre kunstnere.

Både Høstutstillingen og landsdelsutstillingene har røtter tilbake til Paris og de første protestutstillingene som ble arrangert av kunstnerne selv, for å gi plass til nye kunstnerskap og nyskapende kunstuttrykk. Utstillingene har vært en arena for både unge, ukjente debutanter og etablerte, anerkjente kunstnere og er en utømmelig kilde til diskusjon om kunstnerisk kvalitet.

Utstillingsformatet oppsto som en protest i Paris i 1880-årene, hvor kunstnerne utfordret det konservative kunstsynet den rådende Salongutstillingen representerte i utvelgelsen av kunstnere til *Salon de Paris*, som hadde vært totalt dominerende på 1800-tallet. Kunstnerne etablerte derfor alternative utstillinger som De refuseres salong, *Salon des refusés*, De uavhengiges salong, *Salon des indépendants*, og Høstsalongen, *Salon d'automne*. Disse utstillingene skapte grobunn og livsgrunnlag for noen av verdenshistoriens viktigste og etter hvert mest folkekjære kunstnerskap som for eksempel Marc Chagall, Paul Cézanne, Aleksandra Ekster, Édouard Manet, Henri Matisse, Joan Miro, Edvard Munch, Vincent van Gogh, Sonia Delaunay, Wassili Kandinsky og Georges Braque, for å nevne noen.

Den hittil lite kjente norske billedkunstneren Thorvald Hellen er også nevnt i listen over kjente navn over utstillere i Paris på Wikipedia, men er et eksempel på en kunstner som ikke har oppnådd den historiske anerkjennelsen han kanskje hadde fortjent, ettersom han var så respektert i miljøet den gang. Slik vil jeg tro det også var med mange av de kvinnelige kunstnere som var aktive

og bidro til utviklingen av den vitale kunstscenen i Paris, men som har blitt utelatt og glemt av kunsthistorien siden.

Disse utstillingene regnes i dag som den europeiske avantgardens fødsel. I Norge etablerte Christian Krogh, Frits Thaulow og Erik Werenskiold den første Høstutstillingen i Studentersamfundet i 1882 som *Kunstnernes Utstilling*. På samme måte som i Paris, var dette en radikal protest mot det etablerte borgerskapets dominans i Christiania Kunstforening og at foreningen ikke ville la en kunstnerjury avgjøre innkjøpene til foreningens årlige utstilling. Norske Billedkunstnere ble etablert samme år, den gang under navnet Bildende Kunstneres Styre, hvor fagfellevurdering og kampen om kunstnerstipend for billedkunstnere, sto øverst på agendaen. Det gjør de den dag i dag.

En levende tradisjon

Landsdelsutstillingene representerer altså noe unikt på den norske utstillingshimmelen, med et utstillingsformat som har stolte røtter fra kunsthistorien. Hvert år løfter de opp og tar temperaturen på hva som skjer i regionens miljø innenfor billedkunsten og kunsthåndverket, og sender det ut på turné. Den frie innsendelsesretten og juryeringen av fagfeller gjør utstillingen til et alternativ til de øvrige visningsstedenes utstillinger, hvor det i økende grad har blitt hardere konkurranse om å bli plukket opp og sett.

Landsdelsutstillingenes jury er prisgitt utvalget fra de som søker det aktuelle året, noe som kan bli noe begrenset. Noen av dem har derfor åpnet opp for at juryen også kan invitere bestemte kunstnere inn, så lenge de oppfyller kriteriene for den geografiske tilhørigheten.

Utfordringen i utvelgelsen ligger i å få sammensatt en interessant utstilling, hvor dynamikken blir god mellom de etablerte og etablerte uttrykkene, at utstillingen viser bredde og mangfold uten å bli for rotete, samtidig som at hvert enkelt verk kommer til sin rett.

Sammensetningen av juryen har også vært et diskusjonstema og om utstillingene skal åpne for å sette et tema for årets utstilling og hvorvidt juryen kan invitere kunstnere med, som ikke har sendt inn søknad. Landsdelsutstillingene kan lett risikere å miste sin egenart og bli som enhver annen kuratert gruppeutstilling.

Med den frie innsendelsesretten er nok Landsdelsutstillingene en arena som er mest attraktiv for de mindre etablerte kunstnerne. Den store utfordringen er altså å få med seg de tynge og mer etablerte kunstnerskapene i landsdelen. Utstillingene kan imidlertid gjøres mer attraktiv for disse, ved å få turnéen til å gå til visningssteder i utlandet for eksempel. Det kan bety viktig internasjonalisering for de utvalgte kunstnere og vil kunne gi landsdelsutstillingene et løft, kanskje både finansielt og gjennom høyere status. For fylkeskommunene som bidrar økonomisk vil et slikt grep også kunne styrke regionens kulturelle kapital og gi ønskede møtepunkter for samarbeid med andre land.

Ny kunst nær deg

Siden kunstnerne i dag lager verk som ikke kun er bilder på vegg eller skulptur på sokkel, men også kommer i form av omfattende installasjoner, relasjonelle uttrykk/workshops, performative uttrykk, publikasjoner, lydkunst eller stedsspesifikk kunst som må bygges opp på stedet, for å nevne noe – har turnévirkomheten nødvendigvis blitt mer kostbar og krevende å få på plass. Det kan lett bli et

konfliktområde for den frie utvelgelsen av kunsten og for graden av profesjonalitet i utstillingen på stedet, med mindre man sørger for å ha romslige budsjetter for montering, frakt, forsikring, honorar og vederlag for de involverte.

Et annet viktig aspekt for å sikre at juryens intensjon og kuratoriske grep med utstillingen ivaretas på hvert enkelt sted utstillingen vises, er at de også gis mulighet til å henge utstillingen og at lokalene er egnet for å vise kunst. Mange landsdelsutstillinger har innsett dette og tatt gode grep som å kutte ned på antallet visningssteder som ikke er egnet og skaffet seg proff formidling gjennom nettsider og på sosiale medier. Det øker attraktiviteten for kunstnerne som søker, noe som juryen er helt avhengig av for å få til en god utstilling.

Kunstnerorganisasjonene må også sørge for at kunstnerne som deltar mottar utstillingsvederlag for perioden, hvis verket er i deres eie. NBK arbeider nå med å lage gode retningslinjer for hvordan vi ønsker at standarden skal være, når det gjelder honorering og vederlagssatser for vår kunstnergruppe. Disse utarbeides i skrivende stund under navnet «Utstillingsavtalen», som kunstnerorganisasjonene på det visuelle feltet har gått sammen om å reformere normen for.

Larmete loppemarked, frigjort ånd eller begge deler?

Publikum har generelt vist stor interesse for både Høstutstillingen og landsdelsutstillingene siden de ble etablert, på tross av varierende kritikker. De har vært utskjelt for å være rotete og varierende i kvaliteten, men faktisk er at de er godt besøkt og at nesten alle norske kjente kunstnere har deltatt på disse, en eller annen gang. I flere mannsaldre har disse utstillingene vært en inngangsport til en

profesjonell karriere for debutanter, gjennom anerkjennelse fra en kunstnerisk jury bestående av fagfeller. Det er en egen glede ved å få anerkjennelse fra egne kolleger. Historien er full av eksempler på at den kollegiale anerkjennelsen har holdt kunstnere oppe og aktive i ellers magre tider.

Slik er det også med stipendjuryeringen, hvor komitéen på samme måte består av fagfeller. Fordi kunstnerne er tetttest både på det tekniske og materielt praktiske ved faget, sammen med det intellektuelle og har oversikt over utviklingen i sitt fagmiljø – er de derfor også best skikket til å anerkjenne nye idéer og uttryksmåter. Deres felles avgjørelser bidrar til å utvikle kunsten videre og gir oss alle tilgang på nye uttrykk som sier oss noe om verden og oss som mennesker, som kjennes aktuelt nå. Men fagfellene er ikke de eneste som har makta her. Kunstneren velger, juryen velger, publikum velger, kritikeren velger, kunsthistorikeren velger og til slutt velger tiden hva som står tilbake som god kunst, etter den årlige begivenheten landsdelsutstillingene representerer.

Landsdelsutstillingene må fortsette å sørge for å være en aktuell aktør, også i øynene på de mest anerkjente kunstnerne i regionen, som ser etter om utstillingen kan gi dem arbeidsinntekter og nye karrieremuligheter. Selv om saltstenger i plastglass er hard valuta for kidsa, er det viktig at landsdelsutstillingene makter å nå det voksende, men kresne publikummet vi har i Norge, med så mange andre kulturtilbud å velge på. Trøndelag har allerede gjort gode grep i riktig retning og det er betryggende å se at solide krefter i miljøet er med å stake ut veien videre.

Gratulerer til alle debutanter og etablerte antatte på årets Trøndelagsutstilling og til lykke med de 40!

LANDSDELSUTSTILLINGENS FUNKSJON OG BETYDNING SOM INSTITUSJON

Øivind Storm Bjerke – professor i kunsthistorie ved Universitetet i Oslo.

Trøndelagsutstillingen går av stabelen for førtiende gang som resultatet av at Kulturdepartementet i 1976 besluttet å gi økonomisk støtte til regionutstillinger, opprinnelig tre. Statuttene for Trøndelagsutstillingen ble utarbeidet i 1977 og slår fast at den skal være en årlig mønstring av billedkunst av kunstnere med tilknytning til Trøndelagsfylkene. Etter hvert har vi sett at hva som blir lagt i billedkunst har forandret seg i løpet av førti år, men fortsatt er det nok mulig å kjenne seg igjen på utstillingen for de som kan huske hvordan den artet seg de første årene. Tilknytning er et relativt begrep, og formuleringen i statuttene har vist seg å åpne opp for et stort tilfang av kunstnere som gjennom årene har hatt kortere og lengre opphold i regionen. Slik statuttene ble utformet ligger det ingen bindinger opp mot at dette skal være en utstilling med lokalt særpreg, men først og fremst bidra til å løfte fram hva som til enhver tid går for seg på den lokale arena.

Landsdelsutstillingene ble etablert mot slutten av et tiår som var preget av interessemotsetninger som løp langs den kulturelle, politiske og geografiske aksens sentrum og periferi. Opphoping av sentralmakt i Oslo ble møtt av et krav om overflytting av makten til et nettverk av mindre sentra. Kunstnerne i Trondheim var blant pådriverne på denne kunstpolitiske kamparenaen. Når de ble det, var det som følge av at kunst har vært en selvfølgelig del av den kulturelle bagasje folk i trøndelagsfylkene har med seg tilbake til steinalderen. I nyere tid har kunstnere fra Trøndelag representert noe av det fremste i vår billedkunst.

Det vil være en misforståelse dersom noen tror at maktspredningen var et utslag av at lokale heimefødinger nå kunne vende verden ryggen og dyrke seg selv i splendid isolasjon. Tvert imot demonstrerte kunstnere i den geografiske periferien at de var vel så godt

internasjonalt orienterte og utgjorde attraktive alternativer til Oslo-scenen for både studenter og profesjonelle kunstnere. Motiveringen bak maktspredningen kombinerte altså næringspolitikk og kunst- og kulturpolitikk. Periferiens opprør i 1970-årene hadde dessuten en intellektuell motivering med røtter i framveksten av en ideologi for bærekraftig utvikling som ble formulert på denne tiden.

Det hefter noe beskjedent ved ordet "landsdelsutstilling". Med henvisningen til å være en del av noe større antydes også en utstilling som er mindre viktig enn en utstilling som omfatter hele landet, som tilfellet er med Statens kunstutstilling. Det er unektelig en sammenheng mellom mengden av kunstnere som er virksomme i ett område og kvalitet, originalitet og variasjon i kunstneriske uttrykk og trender. Konflikten knyttet til aksens sentrum - periferi kan også knyttes til en diskusjon om kvalitet fordi kvalitet i kunsten tradisjonelt har blitt definert av få aktører posisjonert i kunstneriske kraftsentra knyttet til politiske og økonomiske knutepunkter spredt kloden over, men med overtallighet i USA de seinere generasjonene. Kraftsentra som også faller sammen med de viktigste markedsplassene for kunst. I tråd med dette har landsdelsutstillingene lavere kunstnerisk status enn utstillinger som bygger på innsendt materiale fra hele landet – som Høstutstillingen. Ideelt sett er landsdelsutstillingene en arena der motsetninger og konflikter på aksens sentrum – periferi blir formulert, synliggjort og utkjempet.

Trøndelagsutstillingen er en utstilling for «billedkunst». Opprinnelig var det fagjuryer knyttet til feltene grafikk, maleri, tekstil og skulptur. Disse kategoriene styrer ikke lenger diskusjonen og juryens arbeid, og teknikker som video, fotografi og installasjon

kan være vel så fremtredende som de tradisjonelle teknikkene. Allikevel hersker det fortsatt en konfliktlinje mellom en vurdering av kunst ut fra materialgrupper som krever fortrolighet og kunnskap med de enkelte fagenes tradisjoner og kompetanseområder for å foreta en kvalitetsvurdering, og en vurdering av kunsten der det viktigste er nyskaping og om verket er estetisk eksperimentelt og utfordrende. For mange kunstnere er det viktigere å ha relevans i forhold til en sosial og kulturell sammenheng verkene deres inngår i, enn at de er opptatt av å utforme estetisk tiltalende objekter.

For kunstnere med ambisjoner om å gjøre seg gjeldende på en internasjonal scene kan det unektelig virke litt smått at kronen på karrieren for de fleste kunstnere er anerkjennelse gjennom deltakelse på landsdelsutstillinger, krydret i beste fall med en og annen opptreden på Høstutstillingen. Men for svært mange kunstnere som vokste ut av 1970-åra ligger det fortsatt en verdi i å arbeide på en lokal arena. Ønsket om at landsdelsutstillingene skal bidra til å skape et marked ut mot brede lag av befolkningen kan oppfattes som en populistisk agenda, som oppmuntrer til å falle for fristelsen å slippe til en markedstilpasset kunst. Når den tanken melder seg er det på sin plass å minne om at det fortsatt er et mindretall som har sin vesentligste inntektskilde fra salg i de private kommersielle gallerier. Uten lokale arenaer, ville enda flere enn hva som i dag er tilfelle, måtte omskolere seg straks de hadde avsluttet sin akademiutdannelse.

Det er sjelden at landsdelsutstillinger blir viet oppmerksomhet av kunstkritikere. Når det skjer blir de ofte omtalt i nedlatende vendinger. Det er som om den nesten aggressive tonen det er populært å omtale landsdelsutstillingenes mor Høstutstillingen i, smitter over. Det lar seg altså delvis forklare av at utstillingen er avhen-

gig av kvaliteten og den kunstneriske profilen på det innsendte materialet og at juryen bør forholde seg primært til enkeltarbeider som er løsrevet fra hvordan de passer inn i utstillingens helhet. For å oppfylle sin primære funksjon som et ledd i nyrekruttering av kunstnere, bør Landsdelsutstillingene ikke ha den røde tråd kritikerne ofte er avhengige av for å sy sammen en tekst. For å imøtekomme utstillingspraksiser som har større status enn landsdelsutstillingenes frie innsendelse og valgte juryer, har det iblant vært gjort forsøk med kuraterte utstillinger der hensynet til utstillingens helhet kommer foran vurderingen av det enkelte verket. Det har sjelden vært vellykket, og det strider grunnleggende mot utstillingsformens systemiske rolle som en inngangsport til kunstfeltet.

Rollen som en åpning inn mot et større kunstfelt er viktig for den uetablerte kunstneren og landsdelsutstillingen svikter sin hovedfunksjon hvis utstillingshelheten eller et konsept for utstillingen blir styrende for utvalget. Når det i mindre grad er utstillingen som helhet, enn det enkelte verket som er omdreiningspunktet for en kvalitetsvurdering, har det en historisk forklaring i at det er det enkelte verkets kvaliteter som siden renessansen har stått i sentrum for våre forestillinger om at originalitet og autentisitet er knyttet til opphavsmannens individuelle kreative evner. Etablerte kunstnere er ofte skeptiske til å opptre i landsdelsutstillinger, fordi deres reelle status tilsier at de prioriterer et annet forum, og det hefter et generelt ubehag ved å utsette seg for sine fagfellers vurdering med den mulighet at man blir refusert. For mange etablerte kunstnere er det også uakseptabelt at de ikke har noen kontroll på sammenhengen verkene opptrer i og presentasjonen av dem. De etablerte spiller en viktig rolle, fordi de fyller en funksjon som et instrument for å kalibrere en utstilling ved å være normgivende for fastsettelse av en utstillings nivå med hensyn til kvalitet og

fornyelse. Det burde derfor være en forpliktelse for de anerkjente kunstnere å delta med fare for å bli puttet i møllposen. Den kuraterte utstillingen står også i motsetning til et prinsipp om ytringsfrihet knyttet til den frie innsendelsesretten. En stram kuratering der hensynet ligger på helhetsvirkningen, kan lett bli en unnskyldning for å frisere bort upopulære, upassende og kritiske ytringer. Tilbøyeligheter til sekterisme og politisk korrekt standpunkttagen utgjør alltid en fare for den kunstneriske ytringsfrihet og må aktivt motarbeides. Størst mulig åpenhet i prosessen som fører fram til en utstilling er derfor sterkt å foretrekke.

Det har vært reist kritikk mot vandretstillingerne som utstillingsform, at praktiske hensyn kan virke inn på det endelige valget av verker. Det er unektelig lettere å flytte rundt på kunst som er relativt solide i utførelsen og i liten grad er avhengige av avansert teknisk utstyr for å fungere. Mye av den mest interessante og avanserte kunsten er i dag ikke basert på de gamle håndverkene som lå til grunn for det meste av produksjonen av kunst. Det gjelder mye av den rent konseptuelle kunsten, det gjelder kunstverk som ut fra sin idé ikke har noen bestemt form eller teknisk utførelse, men kan framføres på ulike måter og har en performativ karakter. Det gjelder ikke minst ulike former elektronisk kunst. Økte krav til romlige kvaliteter, også det tekniske utstyret, har ført til at det er færre egnede arenaer for visning av samtidskunst enn det var den gang tradisjonelle genre og medier dominerte kunstscenen til helt fram på 1990-tallet.

I tilbakeblikk kan vi konkludere at fortsatt er kunstsystemet dominert av problemstillinger og utfordringer knyttet til sentrum og periferi. Etter en kortvarig triumf for ideer som styrket overføringen av makt fra sentrum til periferi, har det for kunstens del vært

en entydig styrking av sentrum som disponerer en stadig større andel av alle typer ressurser. Samtidig har antallet deltakere økt eksplosivt på alle arenaer. Det er derfor fristende å hevde at selv om antallet kunstnere som er i stand til å leve av sin kunst har økt i distriktene, er de relativt sett blitt svekket utover på 1990-tallet til i dag. Det er altså grunn til å spørre seg om tiden ikke er overmoden for et nytt opprør fra periferiens side.

Landsdelsutstillingene er del av et nettverk av kunstnerstyrt formidling, som utgjør en viktig motkraft til de kommersielle krefter som styrer i de private galleriene og de mange aktører som har en interesse av å styre diskursen om kunst. Den verbale behandling av kunsten utgjør i seg selv en kamparena der fagpersoner i kraft av sine yrker som kuratorer, kunsthistorikere eller kritikere, eller at de representerer folkets røst, forsøker å styre meningsproduksjonen knyttet til billedkunsten. Kunstnerstyring har under press fra andre aktører om makt i kunstfeltet mistet mye av både legitimitet og status selv i kunstnerens egne øyne, men det er ingen grunn til at kunstnerne skal akseptere bildet av de utstillinger de står som ansvarlige for som teite eller historisk avleggs – som enkelte har hevdet. Tvert i mot, den aktivitet vi kan se i kunstnersentre og de juryerte utstillingene av type landsdelsutstillinger er noe av det minst teite som foregår på den norske kunstscenen dersom man ønsker å skape motkrefter til den tiltagende sentralisering, konsentrasjon om noen få navn og bestselgere og en tiltagende vekt på kjendisstatus også i kunstfeltet. Tendenser som gjør seg tydelig gjeldende i de mest velansatte private gallerier og i kunstmuseene og kunsthallene. Det å være en motkraft til dette er i seg selv den sterkeste grunn til å forsvare og å styrke, dersom man ser en verdi i et levende lokalt kunstliv. Behovet for den er bare blitt sterkere hvis kunstnerisk produksjon, evalueringen av kunst, kunst

som ytring og som næringsvei skal finne sted i lokalmiljøene og en oppmuntring til at publikum også skal ha tilgang til kortreist kunst og ikke bare skal være mottakere av en importkunst. Noe som igjen påminner oss om opprinnelsen til landsdelsutstillingene som en ideologisk bannerfører for de unge kunstneres ideer om en bærekraftig utvikling også på kunstarenaen i 1970-åra.

Til ut på 1980-tallet utgjorde institusjonene på den trønderske kunstarenaen et lokalt kretsløp dominert av et fåtall tydelige kunstnerskikkelser og med få forgreninger ut over landsdelen. Gradvis er dette kretsløpet blitt mer differensiert og internasjonalsert. Differensieringen resulterer i at det ikke er mulig å peke på ett dominerende kraftsentrum i det lokale kunstmiljø, noe som er til stor frustrasjon for de som ønsker å se et klart mønster og tydelig hierarki på lokalplan. Landsdelsutstillingens rolle pr. i dag må sees på bakgrunn av det behov den fyller som en kvalitetssikring av nyrekrutteringen i regionen opp mot et stadig rikere og mer variert kunsttilbud og et formidlingsledd rettet mot et bredt publikum.

ER DET BRA ELLER IKKE? DET ER DET SOM ER POENGET.

En samtale med Barbro M. Tiller
Av Märit Aronsson og Lena Johansen

Barbro M. Tiller bor og arbeider i Trondheim hvor hun har atelier ved Lademoen kunstnerverksteder. Hun er utdannet ved Kunsthøgskolen i Trondheim og arbeider med mange forskjellige teknikker og uttrykk (strikking, broderi, planter, collage, installasjon osv.) Hun er representert ved mange institusjoner, har gjort flere utsmykkingsoppdrag og har hatt mange verv innen jury- og styrearbeid. Barbro M. Tiller har deltatt i en rekke kollektiv- og separatutstillinger i Norge og Europa, og er en av dem som deltatt hyppigst på Trøndelagsutstillingen, både som utstiller, jurymedlem og publikum. Vi inviterte henne derfor til en samtale.

Vilken var den första Trøndelagsutstillingen du var med på?

Jeg tror det var i 1980. Jeg hadde blitt refusert en eller to ganger tidligere, men denne gangen ble jeg antatt. Jeg hadde laget tre veldig fine malerier, syntes jeg. Men så sa mannen min, «Husk at det ikke er noe sånt de vil ha. De vil ha litt mer moderne verk.» Så da klippte jeg ut to profiler i papp og tablett på dem med en blyant. Jeg sendte inn alt sammen, og det var den pappgreia som ble antatt. I tillegg ble den innkjøpt av Norsk Kulturråd og jeg gikk rett i depresjon. Om jeg må gjøre dette for å bli anerkjent kan jeg like gjerne male elger i solnedgang og bli rik, tenkte jeg. Det er hva jeg husker fra den første gangen jeg var med. Men om det var samme år som da faren min (Lars Tiller) ble refusert, det husker jeg ikke. Kanskje var det i 1982 at juryen ønsket å få litt fart i gamlingene som trodde de hadde klippekort på å være med. Det var veldig få som ble antatt det året. Jeg ble antatt, og faren min ble refusert. Da ringte han meg hvert kvarter i et døgn og sa, «Jeg hører du er antatt på Trøndelagsutstillinga! Gratulerer! Selv ble jeg refusert!» Bang, så slengte han på røret.

Du har suttit i juryen sex-sju ganger.

Kan du säga något om juryarbetet?

Det som er deilig er når vi som sitter i juryen snakker det samme språket. Når man ikke er nødt til å komme med en firesiders forklaring, men at man kan si tre ord og så skjønner alle hva du mener. Det handler om kommunikasjon og samspill. Og at ingen har kjepphes-ter som for eksempel «jeg liker ikke abstrakt kunst, så det skal vi ikke ha med», eller «jeg hater video». Så ille har det vel egentlig aldri vært mens jeg har sittet i juryen. Men jeg husker jo en jury der vi ikke greide å snakke oss frem til enighet. Da var det ganske mange arbeider som ble med fordi det var tre for og to imot. Og da satt egentlig alle igjen i siste ende og var litt misfornøyde med utstillingen. Men stort sett syns jeg det har gått veldig bra.

Finns det några verk som du som besökare minns som helt speciella?

Jeg husker en video av Karianne Stensland på Dora; en liten video med en trekkelig gardin eller noe. Den syns jeg var veldig fin. Og

et verk av Anne Lise Hansen. På den tiden var mange av videoarbeidene fylt med heftig musikk og raske klipp av typen MTV, og så kom Anne Lises video med et hus som sakte forfalt. Den var filmet over lang tid og man kunne se hvordan det flasket litt maling sakte og stille.

Trøndelagsutstillingen har visats på flera ställen i Trondheim. På Kunstforeningen där det är museum nu, på E.C. Dahls stiftelse, på TSSK i Fjordgata, på Galleri KiT och flera ställen på Dora. Vad tycker du om de olika lokalerna, är det någon som fungerar speciellt bra?

I prinsippet likte jeg Dora veldig godt, bortsett fra fukten og murpussen. Rommene var veldig fine med mange muligheter. Det var både små rom til å ha videoer i og rom som kunne deles av. Men det var også komplisert med verker man ikke kunne ta med fordi de ikke tålte å være i huset. Utstillingen på museet var veldig fin, men den var jo så tidlig i Trøndelagsutstillingens historie at nesten alt var bilder. Alt var hengt opp pent på veggene med et par skulpturer i midten av rommet. På det tidspunktet var Trøndelagsutstillingen en vandretstilling og det stod i statuttene at det skulle være et mål å få utstillingen vist på flest mulig steder som ikke hadde tilgang på kunst til vanlig. Noe jeg egentlig synes er et bra formål, men så krangler formålet med kunsten for det var jo lettvegger og gymsaler det gikk i. Egentlig burde man lage en ny slags vandretstilling med kunst som er beregnet på å bli flyttet rundt.

På de första utställningarna var det nästan bara etablerade konstnärer med, och endel konststudenter. Numera är det ju både professionella och amatörer som deltar. Vad tänker du om det? Som jeg husker det fra når jeg gikk på kunsthøgskolen, var det i hodet til folk et større skille mellom kunstnere og amatører. Det var

mange som var glade i å tegne og male uten at de var kunstnere, og det var greit. Men nå vil jo amatørerne bli kunstnere og få godkjentstempel av Trøndelagsutstillingen. Man ser en stor forskjell på det innsendte materialet i landsdeler hvor det finnes høyere kunstutdanninger og hvor det ikke finnes. For eksempel er nivået på Nordnorsken noe helt annet nå når de har et akademi der.

Landsdelsutstillinger kan vara unika platser där amatörer och professionella kan mötas. Risken är att om det blir för många amatörer vill inte professionella söka, och blir det för professionellt så kan det upplevas för snobbigt för amatörerna.

Vel, når man sitter i en jury så bør man ikke tenke på det. Da ser man bare på om det er bra. Noe som gjorde dette spørsmålet vanskeligere før var at kunstnere skulle ha tre poeng for å bli medlemmer i TBK. Selv fikk jeg et poeng fra utdannelsen min, et poeng for deltakelse på Trøndelagsutstillingen med det tullebildet, som også ble kjøpt av Kulturrådet og ga meg det siste poenget. Så den gangen satt jurymedlemmene og var litt redder for å dele ut poeng til amatører. Man kunne ikke ta med enkelte bilder bare fordi de var laget av amatører, da man ikke ville gi dem stempel som profesjonelle. Så det var bra at det poengsystemet forsvant for ti år siden da NBK lagde nye opptaksregler.

Tidigare identifierade man sig ofta med en teknik, man titulerade sig som t. ex. målare eller skulptör. Det syns i de tidiga katalogerna till Trøndelagsutstillingen också. Vad tycker du om att man har gått bort från det?

Jeg startet jo med grafikk og så gikk jeg over til å male. Jeg synes det er kjempedeilig at jeg nå kan få lov til å brodere uten at det ødelegger karrieren min. Det var jo tidligere sånn at en måtte finne sitt språk, sitt materiale, sitt uttrykk og så jobbe der konsekvent.

Tidligere kunne man jo se på kunsten til de som gikk ut av akademiene hvilke lærere de hadde hatt. Studentene ble det håndverket de lærte og det var en masse regler angående for eksempel formater og farger. Men det må jo også fremdeles være lov til å være dyktig til et håndverk, for eksempel å tegne. Det har vel skjedd gradvis de siste tyve årene at man ikke lengre behøver å si hvilken kategori man tilhører. Et år jeg satt i juryen fikk TBK støtte til å lage en slags forskning på ulike typer juryer. Da hadde vi én jury bestående av kunsthistorikere/kuratorer og én fagjury som var delt opp i medier som for eksempel grafikk, maleri og så videre. I tillegg var det en blandet jury og den vanlige jurysammensetningen, altså fire juryer til sammen. Resultatene ble sammenlignet, og utfallet var at det var overensstemmende hvem som ble antatt. Det var selvfølgelig noen små forskjeller, men hovedinntrykket var veldig likt. Greia er at man må komme seg over teknikken. Er det bra eller ikke? Det er det som er poenget.

Vilken roll har Trøndelagsutstillingen spelat för dig og din karriär?

Det er vanskelig å svare på, da jeg syns Trøndelagsutstillingen er mer for publikum enn for kunstnerne. Landsdelsutstillingene er nok viktigst i begynnelsen av en kunstnerkarriere. For to-tre år siden søkte datteren min på Trøndelagsutstillingen og da sa jeg at nå blir det kanskje som med meg og faren min. Og så ble det sånn; hun ble antatt mens jeg ble refusert! Så da ringte jeg og sa; «jeg hører du er antatt på Trøndelagsutstillinga...».

DYNAMIKK, REVOLUSJON OG KJEMPETABBER

En samtale med Ove Stokstad – av Märit Aronsson

Ove Stokstad (f. 1939) har hatt en sentral rolle for oppbyggingen av Kunsthøgskolen i Trondheim og TBK. Han var i mange år professor i grafikk på Kunstakademiet i Trondheim, og i tillegg til sin karriere som grafiker er han jazzmusiker og spiller saxofon og klarinett. Ove Stokstad bor og arbeider i Trondheim, og har sin utdanning fra Kunsthøgskolen i Trondheim og Kunst- og Håndverksskolen i Bergen med hovedvekt på grafikk og bokkunst. Han har hatt en lang rekke utstillinger og konserter, samt mange verv innen kunstfaglige organisasjoner. I 1976 satt han i juryen for den første Trøndelagsutstillingen, og vi inviterte ham derfor til en samtale.

Kan du berätta om kunstscenen i Trondheim på 1970-talet?

Det var en sterk entusiasme og dynamikk på 70-tallet. Mange flyttet fra storbyene for å komme ut på landet eller til mindre byer. Det var en slags distriktsidealisme som herjet landet. Jeg flyttet tilbake fra Oslo til Trondheim i 1967. Jeg var grafiker og akkurat i disse årene var det en grafikkboom, så det var jo midt i blinken det. Man kan sammenligne det med hvor aktuelt det var med elektronisk kunst for noen år siden. Vi var en del unge folk som kom til Trondheim den gangen, og flere av de som hadde tatt sin kunstutdanning på Kunsthøgskolen forble også i byen. Vi mente jo alle at det etablerte kunstmiljøet her var noe stivnet. De som startet TBK begynte å bli gamle, og jeg minnes flere oppskakende medlemsmøter vi hadde, hvor vi unge konfronterte de gamle med nye tanker. Vi var unge og store i kjeften, veldig direkte, og når jeg tenker på det i ettertid så må vi ha vært ganske så ufysiselige.

Vem var med i det gamle gardet den gången?

I første rekke var det jo Greta Thiis, som ledet TBK i mange år. Hun var kanskje ikke foreningens beste maler, men var en del av byens borgerskap og hadde derfor mange gode forbindelser, noe som av og til kom den fattige Kunsthøgskolen og TBK til gode. Hun taklet det organisatoriske godt. For oss som kom til Trondheim da, hørte hun

til en generasjon som ikke hadde igjen så mange visjoner, for å si det sånn. Ja, det ble en type revolusjon innenfor TBK. De eldre hang med så godt de kunne, og likte jo enkelte av de nye tingene også, som for eksempel Trøndelagsutstillingen. Mange av dem var med på den første, bl. a. Kristofer Leirdal, Lars Tiller og Roar Wold. En annen ny ting var kollektivverksteder. Jeg var med å starte verkstedene på Bakke Gård, og jeg mener at vi gjennom det berget den fine gamle gården fra riving. Den ble et kraftsentrum, og er forløperen til Lademoen Kunstnerverksteder. Samtidig med Bakke Gård ble Kunsthøgskolen videreutviklet til et akademi. I 1970 ble jeg ansatt der, da det lå på Persaunet. Etterpå ble det Nedre Elvehavn, og etter det Industribygget.

Berätta om juryarbetet till den första Trøndelagsutstillingen!

Det var en veldig allright jury*. Jeg husker at det var en god sammensetting av folk. Maleren Bjørn Krogstad var meget kritisk, og billedhoggeren Arild Bergstrøm husker jeg også som veldig kritisk, ja, det var en jury som diskuterte mye. Det pleier å skinne gjennom hvis et jurymedlem har et horn i siden til en innsender, men noe sånt var det ikke her.

Vilken skillnad tycker du att det är på Trøndelagsutstillingen då och nu?

De første årene var det stor variasjon, både etablerte og kunststudenter var med. Vi var veldig åpne for ukjente navn, hvis vi så talent. I dag er det ikke så mange veletablerte kunstnere med. Lokalene har mye å si, jeg syns jo utstillingen kom best til sin rett i E. C. Dahls, og i det som er Trondheim kunstmuseum i dag var det veldig fint, de rommene er jo bygd for å vise kunst. Jeg var litt svak for Dora-utstillingen også. Det jeg savnet der var at det ikke var flere som brukte impulsene fra de lokalene, og sendte inn verk som direkte kunne knyttes til de rommene eller historien til Dora. Flyttingen av TSSK ned til Fjordgata tok litt knekken på Trøndelagsutstillingen. Det går ikke å presentere store arbeider på en god måte der. En annen forskjell er at vi tidligere fikk omtale og store oppslag i Adresseavisen, men sånn er det ikke i dag.

Tidigare identifierade man sig ofta med den teknik man fördjupat sig i. Det syns bl. a. i katalogen till 1977-utställningen, där jury-medlemmarna har titlar som billedhogger eller veverske. Så gör man ju sällan nu för tiden. Vad tycker du om det?

Ja, de tekniske tilhørighetene innen billedkunst viskes mer ut. Det er litt synd. Nå ansetter kunstakademier ikke nødvendigvis en praktisk erfaren kunstner som professor på skulpturavdelingene. Man legger kanskje større vekt på teoretisk kunnskap. Men teori er noe helt annet enn års praksis. Jeg ser jo meg selv som en god håndverker, og jeg mener at alle kunstnere, forfattere, musikere etc. har godt håndverk som basis for sin kunstneriske utfoldelse. Man er så livredd for det begrepet. På 70-tallet da Kunstnersenteret (TSSK) ble bygd opp, var det en stor strid om kunsthåndverkene skulle få lov til å være med eller ikke. Men mange av kunsthåndverkerne lagde jo periodevis mer spennende arbeider enn billedkunstnerne!

Til slutt ble det sånn at både kunsthåndverkerne og billedkunstnerne fikk plass i Kunstnersenteret, og det har senteret hatt godt av, mener jeg.

Vad minns du starkast av alla Trøndelagsutstillinger genom åren?

Jeg husker juryer som har gjort kjempetabber, for eksempel da Lars Tiller ble refusert med et meget godt maleri. Det var det mange som reagerte på. Lars Tiller har jo vært min guru, han er den som faglig har betydd mest for meg, og jeg hadde stor respekt for ham. Det var en oppvåkning for meg som ungdom at kunst ikke nødvendigvis trengte å være avbildninger av noe. Jeg synes fortsatt at han har gjort noe av det beste som er gjort innenfor den konstruktivistiske genre. Han var en intellektuell; leste mye, kunne formulere seg om sin kunst, og var en veldig imøtekommende person. Lars var en veldig fin mann å sitte i jury med. Vi satt sammen flere ganger, og jeg lærte mye av den respekten han hadde for den kunsten som vi andre sa blankt nei til. De verkene ville han vurdere en gang til, og viste at «det er jo noen kvaliteter her», noe som skapte veldig god diskusjon. Han så kvaliteter der andre ikke så noen, og kunne argumentere for å få med verk som vi andre først ikke ville ha med i det hele tatt. Han visste også hva det ville si å bli refusert, særlig når man er ung. Respekt for innsenderen har jeg fått fra Lars.

**Den første juryen bestod av
Billedhoggeren Arild Bergstrøm
Veversken Nina Gjeltland
Maleren Bjørn Krogstad
Grafikeren Ove Stokstad
Maleren Ivar Vatne
(red.anm.)*

JURYEN 2016

I år er Trøndelagsutstillingen 40 år. Det har vi i juryen valgt å feire med to utstillinger. Vi er glade for å kunne vise årets juryerte utstilling i nye lokaler i Galleri KiT – Kunstakademiet i Trondheim NTNU, og for å presentere Fortid møter samtid, en kuratert jubileumsutstilling på Trøndelag Senter for Samtidskunst.

I Fortid møter samtid ønsker juryen å trekke frem seks verk av seks kunstnere som alle har vært med på å definere sin tid og som på hver sin måte representerer Trøndelagsutstillingens historie. I tillegg har vi ønsket å løfte frem yngre kunstnere og har invitert dem til å produsere nye verk som kommenterer hvert sitt historiske kunstverk. Gjennom dialog på tvers av generasjoner, tilhørighet, uttrykk og teknikker kan det knyttes bånd mellom samtid og fortid. En stor takk til de som har lånt ut kunstverkene sine som har gjort denne utstillingen mulig og til de inviterte kunstnerne som har vist stor iver i oppdraget med å produsere nye verk til denne utstillingen!

Juryen ønsker å takke alle kunstnerne som har sendt inn sine verk til den juryerte utstillingen. Uten søkere, ingen utstilling. I år som i fjor er det et stort flertall kvinner som representerer den trønderske kunsten. Av 24 kunstnere som er med i utstillingen er 21 kvinner! Dette har selvsagt ikke vært noen føring fra juryens side. Vi har vurdert verkene uavhengig av metode, uttrykk, kjønn og alder. Resultatet er blitt en gruppeutstilling med stort spenn i uttrykk og teknikker, med hele elleve debutanter.

Med vennlig hilsen
Helga Bøe, Erlend Leirdal, Kjetil Kausland og Ingunn Ystad

TRØNDELAGSUTSTILLINGEN 2016

JUBILEUMSUTSTILLING – FORTID MØTER SAMTID

Trøndelag Senter for Samtidskunst
17. september – 9. oktober 2016

Kuratert av Helga Bøe, Kjetil Kausland, Erlend Leirdal

I "Fortid møter samtid" ønsker juryen å trekke frem seks verk av seks kunstnere som alle har vært med på å definere sin tid og som på hver sin måte representerer Trøndelagssutstillingens historie. I tillegg har vi ønsket å løfte frem yngre kunstnere og har invitert dem til å produsere nye verk som kommenterer hvert sitt historiske kunstverk.

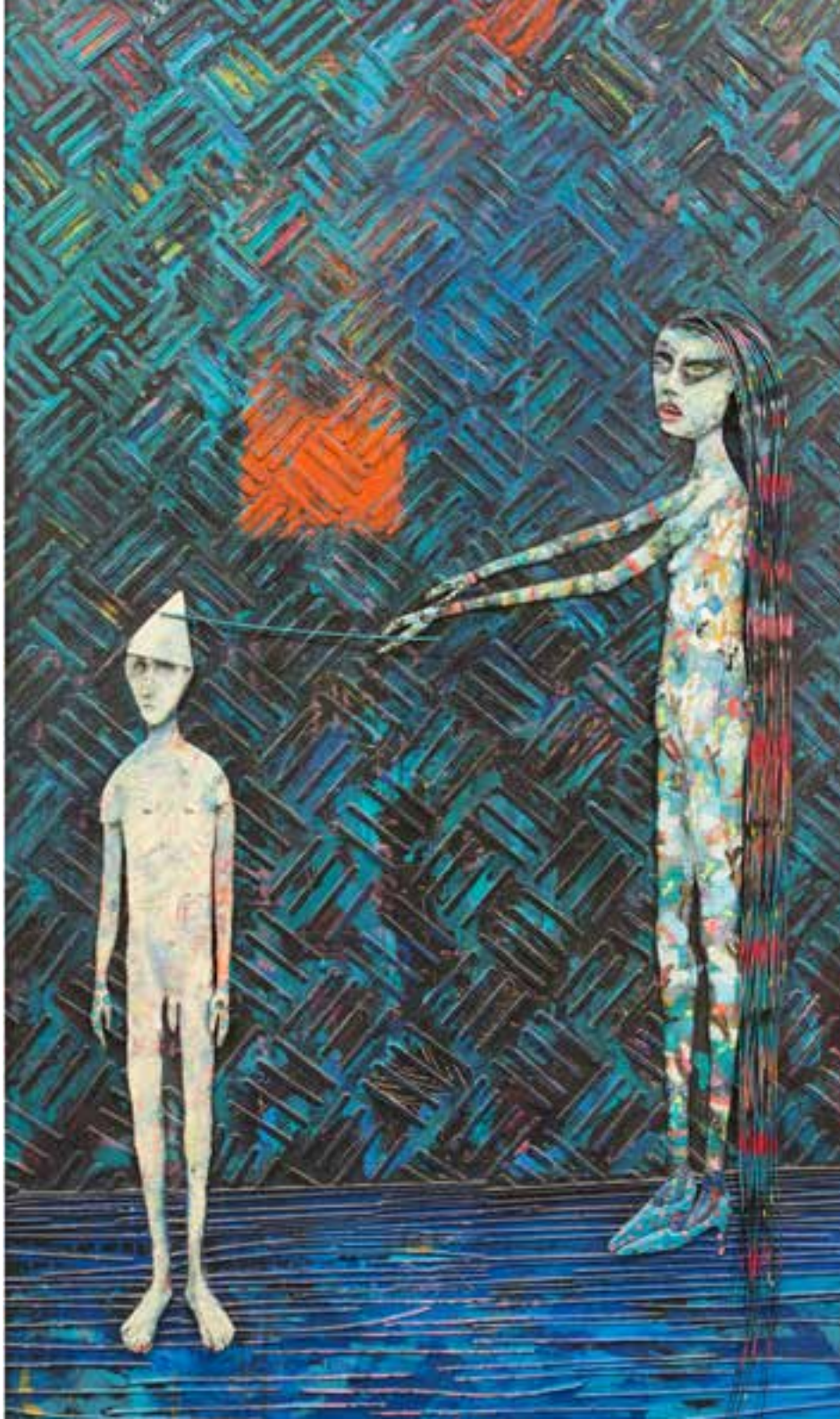

LARSTILLER

Uten tittel, olje på lerret, 55x75. TU 1978 (et annet verk var vist på utstillingen).

ØYVIND SØRFJORDMO
Uten tittel, 2016,
skulptur av funnet metall, 145x55x45

KJELL ERIK KILLI OLSEN
Bankhead, blandet teknikk, 125x222.
TU 1983, 1996

MARIUS AMDAM
Liten skogsdemon, detalj, 2016, olje på lerret, 160x540

GERARD SILER
Profil, larvikitt, 64x55x26. TU 1997.

TORE REISCH
Resonans, 2016, skulptur i furu, 168x48x103

ELISABETH HAARR

The Final Touch, detalj, broderi (silke), 350x400. TU 1994.

MONIKA MØRCK
Bound To Be Free, 2016, installasjon/div. knyteteknikker, silke, sisaltau, kamstål, paller, 500x400x300

TALLEIV TARO MANUM
Hilsen Talleiv Taro, installasjon. TU 1999.

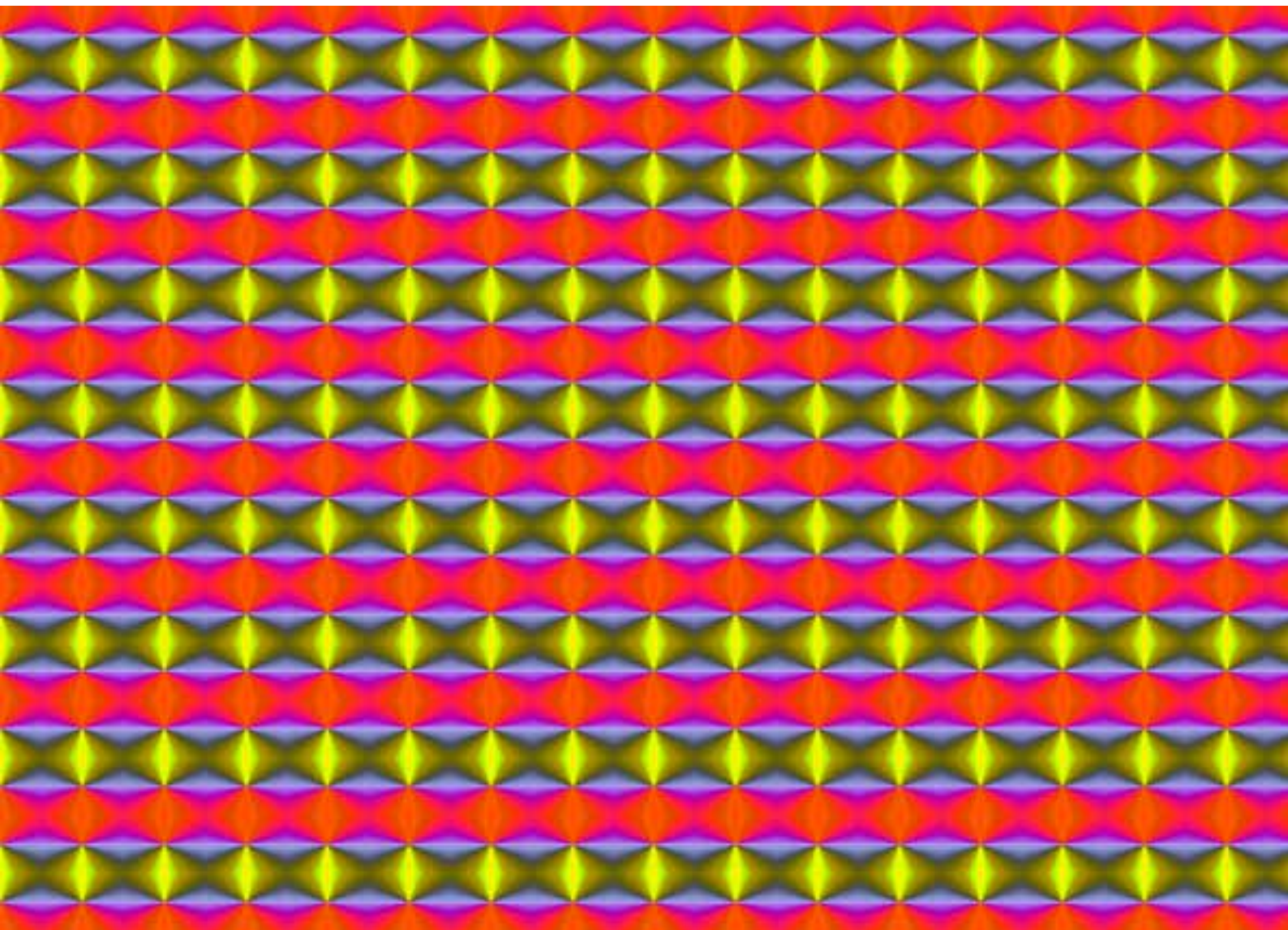

Souvenir, 2016, bearbeidet lerce og tindved, svipenn, arkivfoto, skjellakk, voks, hageslanger og gummi-legering, 270x50, 180x30

ANE METTE HOL
35 prints, håndlaget objekt, papir, lim, tusj, 25x30x21. TU 2006.

ANDERS S. SOLBERG
Double Double (Reflektive Beta), 2016, Mixed Media / Digital videoanimasjon på metallplate, 58x40

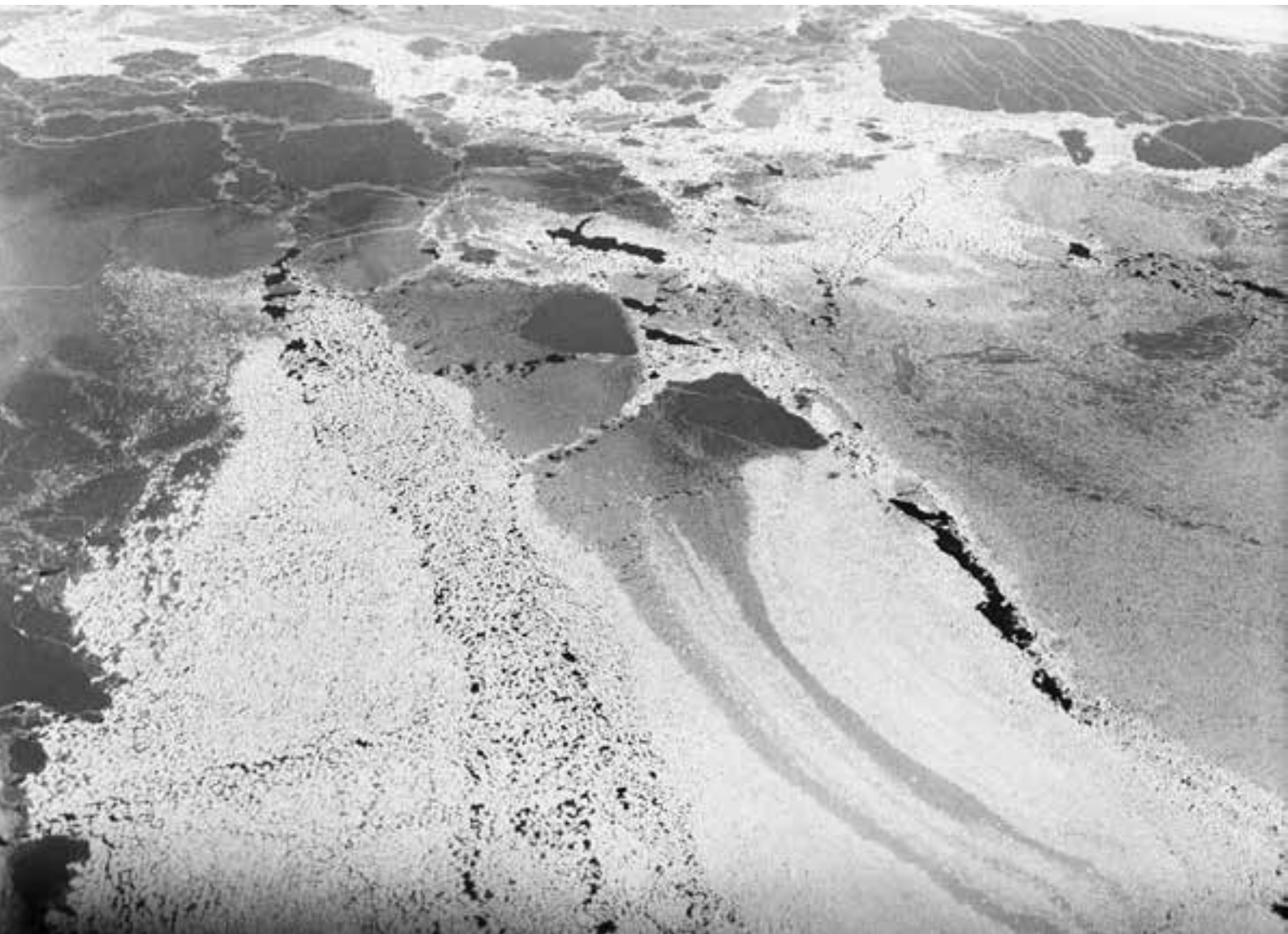

TRØNDELAGSUTSTILLINGEN 2016

JURYERT UTSTILLING MED 24 KUNSTNERE

Galleri KiT – Kunstakademiet i Trondheim, NTNU
17. september – 9. oktober 2016

Kunstmuseet Nord-Trøndelag, Namsos
29. oktober – 3. desember 2016

MÄRIT ARONSSON
Distorsion, 2015, fotografi, 15x25, oppl. 5

KAJA SJETNE BAKKE D
Etter brannen, aske, 2015, foto, 47x70

EVA MARGRETHE BALLO D
Lommedrakten, 2016, tekstil,søm, 300x135

SOLVEIG BERGENE
Uten tittel, 2016, blyant på papir, 181x152

PETRA DALSTRÖM Allting har en tyngd, detalj, 2015, installasjon med tre skulpturelle objekter

ANE VIK EINES
The Gleam, 2015,
strikket tekstil, glitterstrimler, tre, 280x80x80

KJERSTI FOYN

I rommet (nr. 3), 2015, olje på lerretsplate, 18x13

I rommet (nr. 7), 2015, olje på lerretsplate, 18x13

MATILDE WESTAVIK GAUSTAD D
Apokalypseklede, 2015, håndvevd ull, utbrettet dobbeltvev, 200x505

EIRIK MOLDESTAD HALVORSEN
Utafor, 2016, olje på lerret, 100x100

LINN SOLVEIG HALVORSRØD
Insomnia kollasjer / Take your darkness somewhere else, 2016, kollasj, 20 x A4

INGRI HARALDSEN

Samling I, 2015, silketrykk på papir, 50x70, oppl. 15

Samling II, 2015, silketrykk på papir, 50x70, oppl. 15

HEDDA HØRRAN D
Flagg #1, 2016, mixed media, 200x150

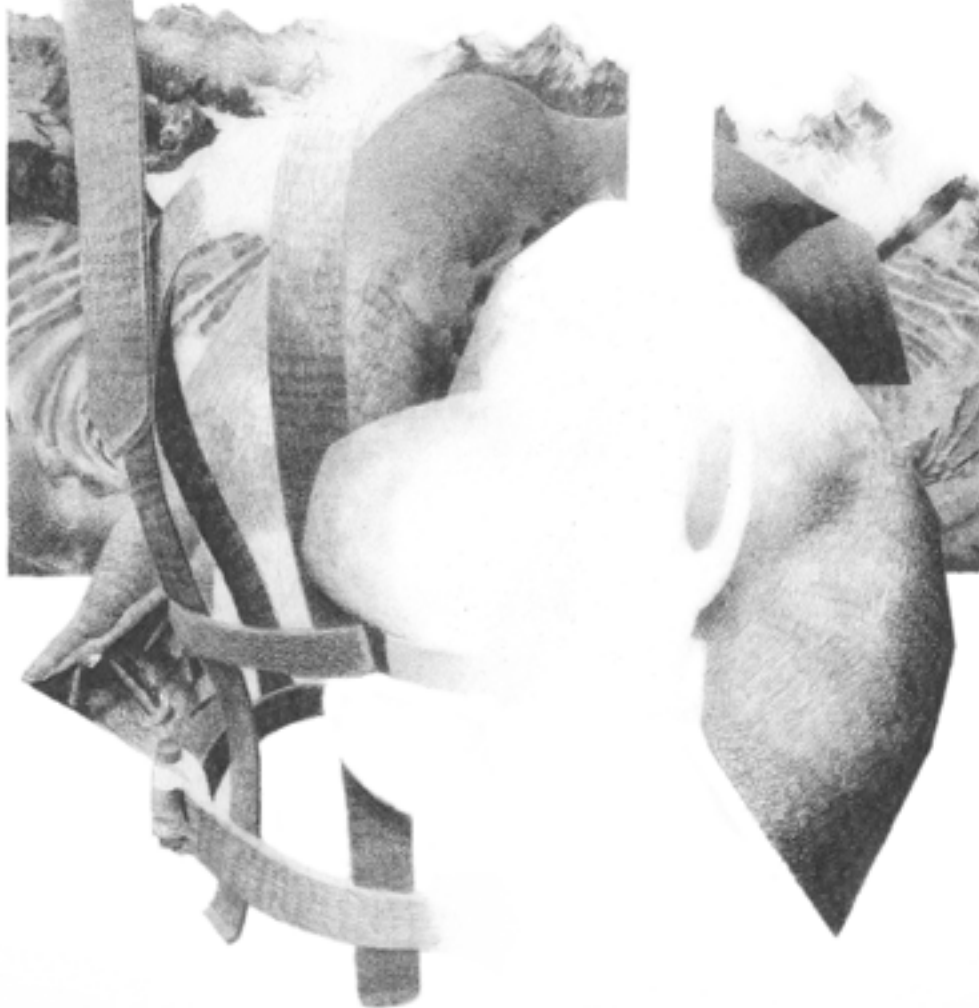

SABINA JACOBSSON
The Collectors, 2016, HD film, 17 min, oppl. 6

ØYVIND NOVAK JENSSEN
Persepsjon på overflate II, 2016, terrakotta, eddikessens og matlagingsfarge, 62x60

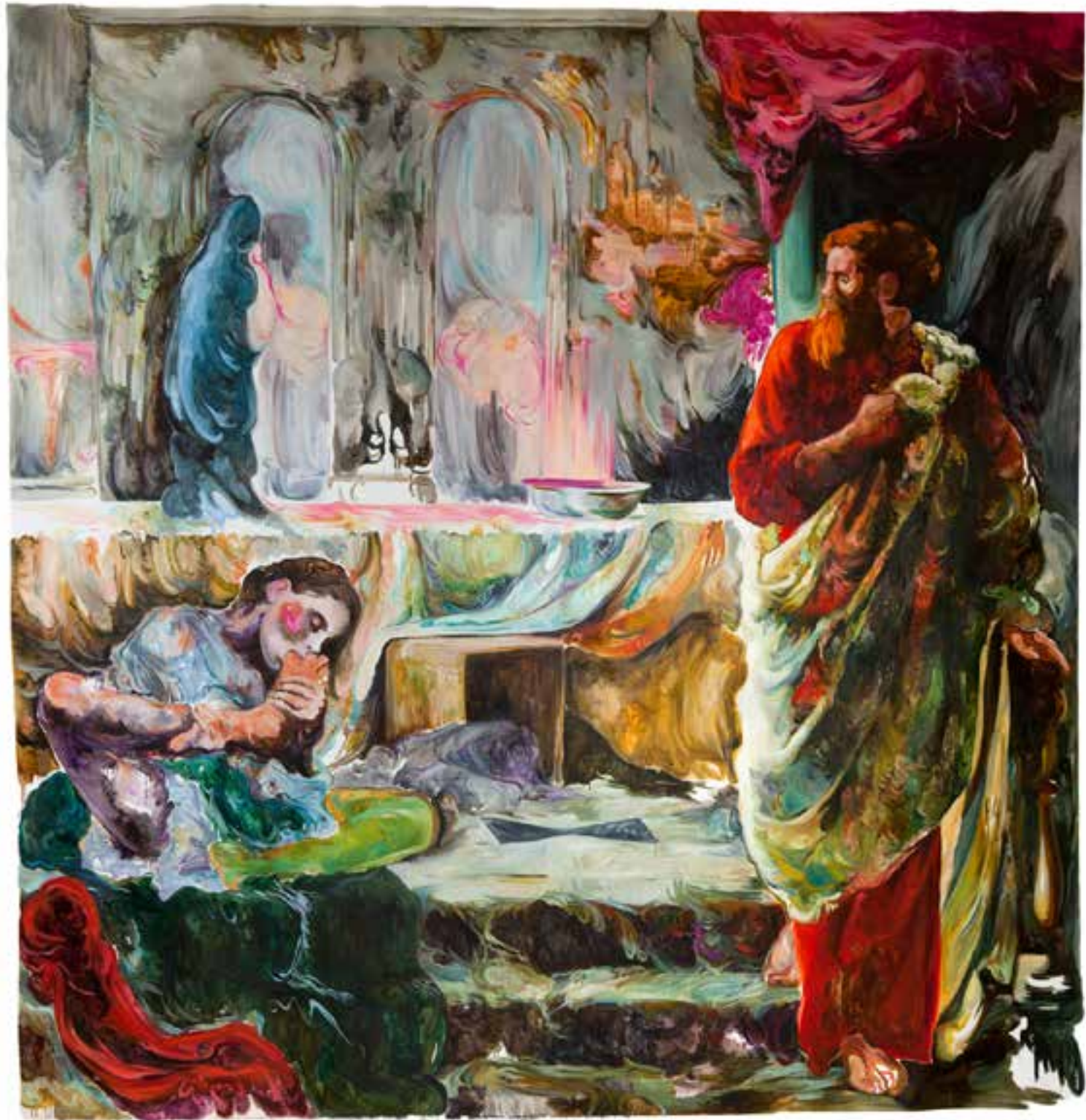

DAGNE AURORA KAREVOLL D
The Rip Tide 2, 2016, tegning, blyant på papir, 37x37

IBEN ISABELL KROGSGAARD D
Dansende lilje, 2016, plastikk, discolilje, 35x32x32

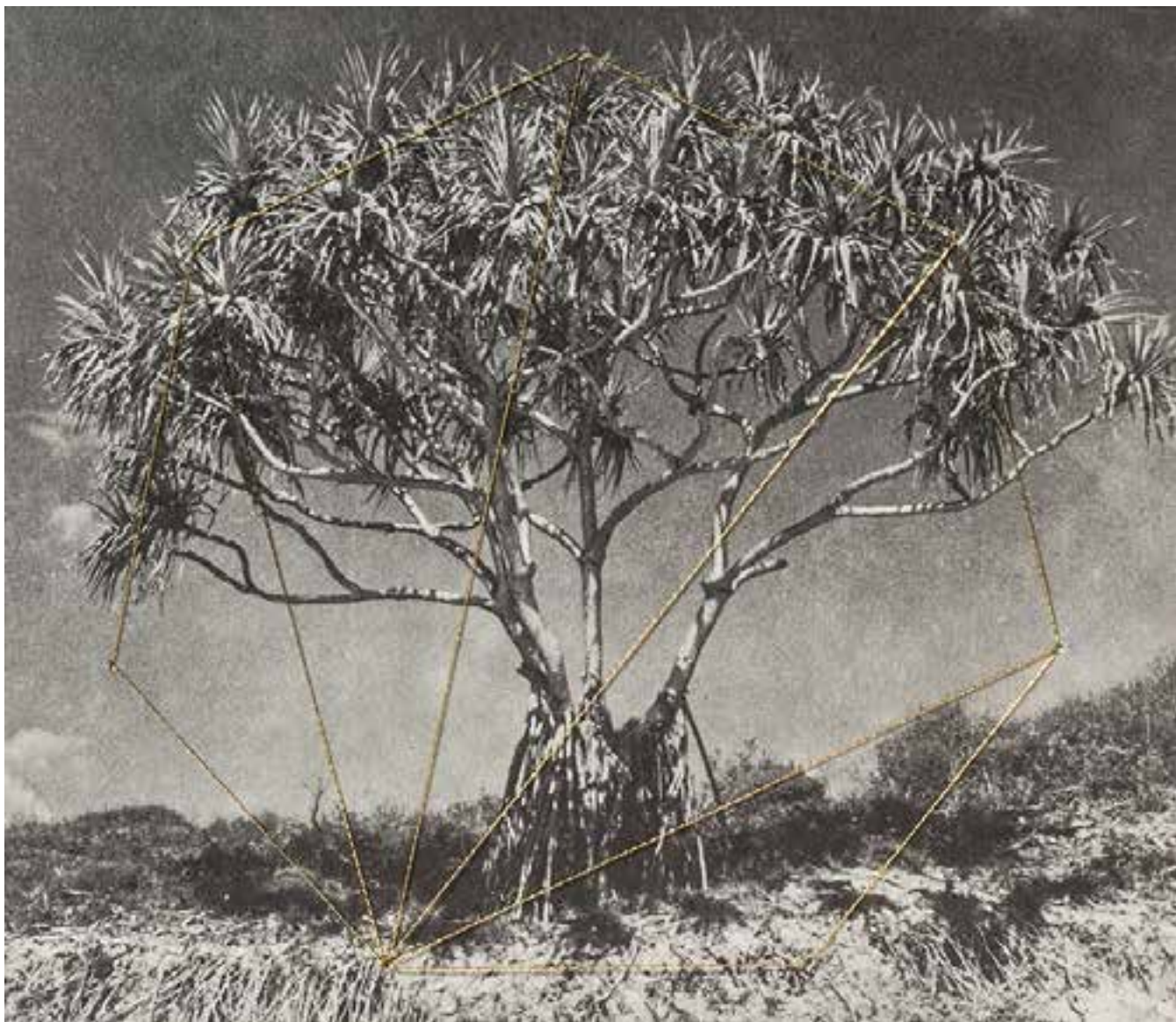

←
TURID MATHIESEN KVÅLSVOLL
Big Time Sensuality # Judas, 2016,
olje på lerret, 200x195

KATARINA MARTINE MARTHINSEN
Matter of Fact, no. 2, 2015, inkjet print på finer, 120x80

MODERNE RUINER: ASTRID FINDRENG, GRETHE BRITT FREDRIKSEN, ELISABETH ENGEN
Imperator, 2015, 3D-animasjon, 12 min. Vises i Trøndelag Senter for Samtidskunst.

ULRIKA TUFTA PIHLSTRÖM
Zon 4, 2016, foto/broderi, 26x34,5

CATHRINE RUUD

Uten tittel # 1, 2016, tegning, pastell på farget papir, 117x95

TINE CHARLOTTE SKAANES D
Skogen så på meg like mye som jeg så på den, 2016, analogt foto, s/hv 35mm film, digital print på matt papir, blyant, kritt, mixed media, tekst,
40 st. à 21x28,2

TRUTH : AMNESIA : MANGO

PETTER SOLBERG D

Timer, 2015-16, animasjon/video, dual screen

GRETHE UNSTAD
Ekko, 2015, eggoljetempera på lerret, 300x170

Prisvinnere 2015

Kritikerprisen ble utvalgt av kunstkritiker og kurator Arne Skaug Olsen, og gikk til kunstner og filmskaper Aleksander Johan Andreassen for filmen "Alle Tankers slekt".

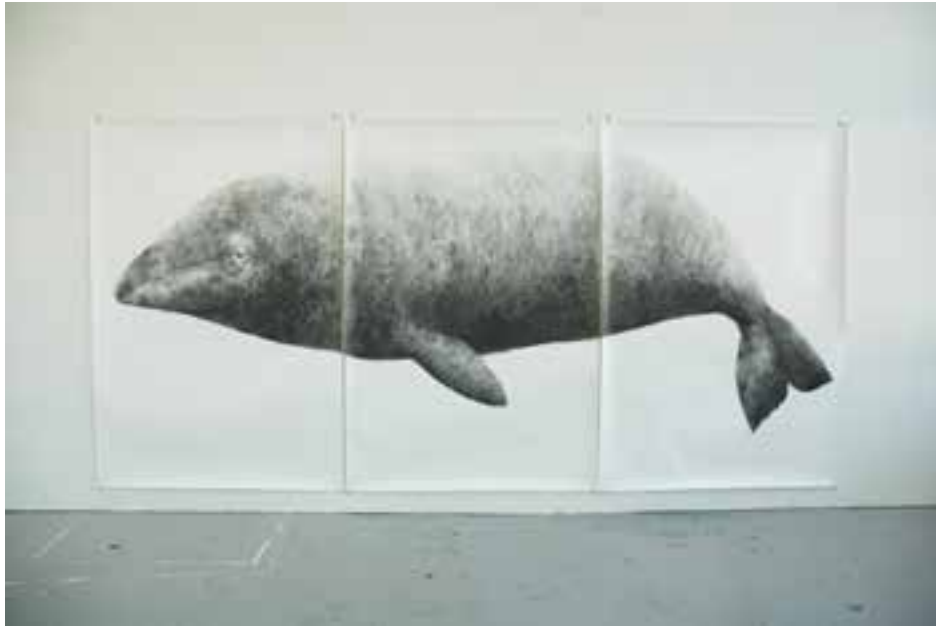

Årets NTNU-kunstner ble for femte gang valgt blant kunstnere som ble antatt til Trøndelagsutstillingen og studerer eller har studert ved Kunstakademiet i Trondheim - NTNU. Linn Halvorsrud er NTNU-kunstner 2015-16. Juryen besto av årets jury på Trøndelagsutstillingen, samt Ass. Professor Nancy Mauro-Flude, Kunstakademiet i Trondheim - NTNU og Eirik Lian som representant for kommunikasjonsavdelingen ved NTNU.

Samarbeidsavtalen med Trøndelagsutstillingen er et ledd i at NTNU ønsker å jobbe for kopling mellom universitetet og kunstmiljøene i Trondheim.

Debutantprisen ble utvalgt av TBKs styreleder Sissel M. Bergh og gikk til Pia Antonsen Rognes for tekstilskulpturen "As they believe in my lying body".

Årets publikumsfavoritt 2015 "Nyfødt gråhval 1 til 1" av Solveig Bergene.

VERKSLISTE JURYERT UTSTILLING

Märit Aronsson	Distorsion, 2015, fotografi, 15x25, oppl. 5 (kr. 4 000) Organisk ordning, 2015, fotografi, 15x25, oppl. 5 (kr. 4 000) Terräng, 2015, fotografi, 15x25, oppl. 5 (kr. 4 000) Landskap, 2015, fotografi, 15x25, oppl. 5 (kr. 4 000)
Kaja Sjetne Bakke D	Etter brannen, dagslys, 2015, foto, 47x70 (kr. 20 000) Etter brannen, aske, 2015, foto, 47x70 (kr. 20 000)
Eva Margrethe Ballo D	Lommedrakten, 2016, tekstil,søm, 300x135 (I.S.)
Solveig Bergene	Uten tittel, 2016, blyant på papir, 181x152 (kr. 39 000)
Petra Dalström D	Allting har en tyngd, 2015, installasjon med tre skulpturelle objekter (PA)
Ane Vik Eines	The Gleam, 2015, strikket tekstil, glitterstrimler, tre, 280x80x80 (kr. 68 000)
Kjersti Foyen	I rommet (nr. 3), 2015, olje på lerretsplate, 18x13 (kr. 4 000) I rommet (nr. 7), 2015, olje på lerretsplate, 18x13 (kr. 4 000)
Matilde Westavik Gaustad D	Apokalypseklede, 2015, håndvevd ull, utbrettet dobbeltvev, 200x505 (kr. 20 000)
Eirik Moldestad Halvorsen	Appelsinene, 2014-16, olje på lerret, 67x114 (kr. 11 000) Utafor, 2016, olje på lerret, 100x100 (kr. 15 000)
Linn Solveig Halvorsrød	Insomnia kollasjer / Take your darkness somewhere else, 2016, kollasj, 20 x A4 (à kr. 2 250)
Inгри Haraldsen	Samling I, 2015, silketrykk på papir, 50x70, oppl. 15 (kr. 6 000 inkl. ramme) Samling II, 2015, silketrykk på papir, 50x70, oppl. 15 (kr. 6 000 inkl. ramme)
Hedda Hørran D	Flagg #1, 2016, mixed media, 200x150 (kr. 13 000) Flagg #2, 2016, mixed media, 200x150 (kr. 13 000) Kiss, 2016, mixed media, 275x318 (kr. 18 000)
Sabina Jacobsson D	The Collectors, 2016, HD film, 17 min, oppl. 6 (kr. 25 000)
Øyvind Novak Jenssen D	Persepsjon på overflate II, 2016, terrakotta, eddikessens og matlagingsfarge, 62x60 (kr. 9 500)
Dagne Aurora Karevoll D	The Rip Tide 2, 2016, tegning, blyant på papir, 37x37 (kr. 9 500 inkl. ramme) The Rip Tide 3, 2016, tegning, blyant på papir, 40x35 (kr. 9 500 inkl. ramme) The Rip Tide 1, 2016, tegning, blyant på papir, 44x37 (kr. 9 500 inkl. ramme)
Iben Isabell Krogsgaard D	Dansende lilje, 2016, plastikk, disco lilje, 35x32x32 (K.E.)
Turid Mathiesen Kvålsvoll	Big Time Sensuality # Judas, 2016, olje på lerret, 200x195 (kr. 60 000)
Katarina Martine Marthinsen	Matter of Fact, no. 2, 2015, inkjet print på finer, 120x80 (kr. 12 000)

Moderne Ruiner	Astrid Findreng, Grethe Britt Fredriksen, Elisabeth Engen Imperator, 2015, 3D-animasjon, 12 min. (kr. 100 000)
Ulrika Tufta Pihlström	Zon 1, 2016, foto/broderi, 26x34,5 (kr. 5 000 inkl. ramme) Zon 2, 2016, foto/broderi, 26x34,5 (kr. 5 000 inkl. ramme) Zon 3, 2016, foto/broderi, 26x34,5 (kr. 5 000 inkl. ramme) Zon 4, 2016, foto/broderi, 26x34,5 (kr. 5 000 inkl. ramme)
Cathrine Ruud	Uten tittel # 1, 2016, tegning, pastell på farget papir, 117x95 (kr. 12 000 inkl. ramme) Uten tittel # 2, 2016, tegning, pastell på farget papir, 73,5x58 (kr. 8 000 inkl. ramme)
Tine Charlotte Skaanes D	Skogen så på meg like mye som jeg så på den, 2016, analogt foto, s/hv 35mm film, digital print på matt papir, blyant, kritt, mixed media, tekst, 40 st. à 21x28,2 (à kr. 2 000)
Petter Solberg D	Timer, 2015-16, animasjon/video, dual screen (K.E.)
Grethe Unstad	Ekko, 2015, eggoljetempera på lerret, 300x170 (kr. 120 000)

VERKSLISTE «FORTID MØTER SAMTID»

Lars Tiller	Uten tittel, 1975, olje på lerret, 55x75 (P.E.) TU 1978 (et annet verk var vist på utstillingen)
Øyvind Sørfjordmo	Uten tittel, 2016, skulptur av funnet metall, 145x55x45 (kr. 30 000)
Kjell Erik Killi Olsen	Bankhead, blandet teknikk, 125x222 (K.E.) TU 1983, 1996
Marius Amdam	Liten skogsdemon, 2016, olje på lerret, 160x540 (kr. 160 000)
Gerard Siler	Profil, larvikitt, 64x55x26 (kr. 20 000) TU 1997
Tore Reisch	Resonans, 2016, skulptur i furu, 168x48x103 (kr. 70 000)
Elisabeth Haarr	The Final Touch, broderi (silke), 350x400 (P.A.) TU 1994
Monika Mørck	Bound To Be Free, 2016, installasjon/div. knytteteknikker, silke, sisaltau, kamstål, paller, 500x400x300 (kr. 68 000)
Talleiv Taro Manum	Hilsen Talleiv Taro, installasjon (P.E.) TU 1999
Sissel M. Bergh	Soutenir, 2016, Bearbeidet lerce og tindved, svipenn, arkivfoto, skjellakk, voks, hageslanger og gummi-legering, 270x50, 180x30 (P.A.)
Ane Mette Hol	35 prints, håndlaget objekt, papir, lim, tusj, 25x30x21 (K.E.) TU 2006
Anders S. Solberg	Double Double (Reflektive Beta), 2016, Mixed Media / Digital videoanimasjon på metallplate, 58x40 (P.A.)

D = debutant | K.E. = kunstnerens eie | P.E. = privat eie | I.S. = ikke til salgs | P.A. = pris etter avtale

